

Αφού λοιπόν, όπως [μας πληροφορεί ο σύντροφος Βασίλης Τζώτζης](#), «το ανάγνωσμα» είναι «της μετωπολογίας» και ημείς «ούτω βοήσομεν».

Επειδή ο συντοπίτης και καθ' όλα αγαπητός σύντροφός μας και εμπειρία και γνώση και ευρυμάθεια και ευστροφία διαθέτει, συμπεραίνουμε ότι θα έχει πολύ σοβαρούς λόγους και νέα δεδομένα για να αναγκαστεί να παρέμβει μεσοκαλόκαιρο γι' αυτό το θέμα. Αφού λοιπόν στα προηγούμενα έντεκα άρθρα του μας κάνει γνωστή την αναγκαιότητα δημιουργίας «Μετώπου των ζωτικών συμφερόντων της λαϊκής πλειοψηφίας», στο πρόσφατο αφήγημά του με τίτλο «Μετωπολογίας το ανάγνωσμα» μας πληροφορεί ότι «οι εμμονές γύρω από το Μέτωπο» δηλώνουν «μικροαστική ψυχολογία»...

Στο πλαίσιο ενός μόνιμου και επιβεβλημένου ανοιχτού, δημόσιου, δημοκρατικού και προπάντων συντροφικού διαλόγου και με βάση την μέχρι τώρα εμπειρία, καταθέτω κι εγώ ορισμένες σκέψεις και απόψεις:

Στην ιστορία γενικότερα, αλλά και στην ιστορία του Εργατικού Κινήματος υπήρξαν πολλά μέτωπα. Μέτωπα φασιστικά, μέτωπα αντιφασιστικά, μέτωπα των αστικών δυνάμεων, μικροαστικά μέτωπα, μέτωπα των εργατικών δυνάμεων. Κοινωνικά και πολιτικά, συνδικαλιστικά, ανατρεπτικά, αντικαπιταλιστικά, αντιμπεριαλιστικά και επαναστατικά μέτωπα.

Υπήρξαν πολλά μέτωπα που ηττήθηκαν, όμως υπήρξαν και πολλά που νίκησαν, και να μην ξεχνάμε μάλιστα ότι ήταν αυτά που μας έδωσαν τις πρώτες «πτήσεις της εργατικής τάξης στα ουράνια».

Απέναντι στα «δεξιά» μέτωπα, οι ταξικές δυνάμεις δεν βάζουν το σεχταρισμό αλλά εργατικά - λαϊκά και ταξικά μέτωπα.

Γιατί αλήθεια χρειάζεται να γραφτούν δεκάδες άρθρα συντρόφων μας που θέλουν να μας εξηγήσουν τα αυτονόητα που όλοι λίγο πολύ τα γνωρίζουμε; Ότι δηλαδή «μέτωπο ναι αλλά τι μέτωπο;»

Μήπως τα 28 αυτά χρόνια δεν αποδείξαμε την «ταξική μας τοποθέτηση;» Ή μήπως «δεν έχουμε δηλώσει ξεκάθαρα και από ΠΡΙΝ πως επιθυμητή έκβαση των προσπαθειών μας είναι η αλλαγή ΤΑΞΗΣ στην ΕΞΟΥΣΙΑ;»

Υπάρχει κανένας ανάμεσά μας να μη γνωρίζει ότι στα μέτωπα, εκτός του ότι συνυπάρχουν ομοειδείς δυνάμεις, ο μπούσουλας είναι ένα κοινό συμφωνημένο πολιτικό πλαίσιο, μια πολιτική συμφωνία που καθορίζει και το μέτωπο;

Σε όποιες συζητήσεις γίνονται επ' αυτού η κάθε οργάνωση, πολιτική ή κοινωνική, έρχεται με το δικό της πλαίσιο, που όμως δεν μπορεί να είναι «μπετοναρισμένο» και άκαμπτο και να ζητάει από τους άλλους να το δεχτούν ατόφιο, γιατί τότε καλύτερα να το κρατήσει για τον εαυτό της.

Στο δια ταύτα λοιπόν: Υπάρχει καμιά αντίρρηση για τη συγκρότηση του «Εργατικού, Λαϊκού και Αγωνιστικού Μετώπου Ρήξης και Ανατροπής» με κορμό ένα «ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα»;

Και πώς θα είναι αυτό;

Θα έχει πανελλαδική εμβέλεια;

Από ποιες δυνάμεις θα αποτελείται;

Πώς θα γίνει η ανασυγκρότηση του Κινήματος; Με ιδεολογική περιχαράκωση;

Αν είναι να αποτελείται μόνο από τις δυνάμεις τις ΑΝΤΑΡΣΥΑ να το πούμε, αλλά και να φροντίσουμε αυτές οι δυνάμεις να ενοποιηθούν ή έστω να συνεργαστούν. Μήπως δεν είναι αντίφαση οι πολιτικές δυνάμεις που αποτελούν την ΑΝΤΑΡΣΥΑ να έχουν συμφωνήσει στο στρατηγικό στόχο για την «Εργατική Εξουσία», αλλά στο συνδικαλιστικό κίνημα να υπάρχουν δυο διαφορετικές μετωπικές κινήσεις (Πρωτοβουλία Πρωτοβάθμιων Συνδικάτων για τον Συντονισμό και Συντονισμός ενάντια στα Μνημόνια) που δρουν ακόμα και ανταγωνιστικά και δεν μπορούν να συναντηθούν ούτε στις διαδηλώσεις;

Δηλαδή ο άλλος συντονισμός δεν είναι ενάντια στα μνημόνια; Και ο άλλος, γιατί παραμένει ακόμη «Πρωτοβουλία» και δεν μπορεί τόσα χρόνια να συσπειρώσει σωματεία πάνω από τα δάχτυλα του ενός, άντε των δυο χεριών;

Αντίθετα όπου μπόρεσαν και έγιναν συνεργασίες στο Συνδικαλιστικό Κίνημα (Υγεία, Παιδεία κλπ) με δυνάμεις που αποχώρησαν από το ΚΚΕ και το ΣΥΡΙΖΑ αλλά δεν εντάχθηκαν στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ και με ταξικές αγωνιστικές δυνάμεις της ΛΑΕ, τα αποτελέσματα ήταν από θετικά έως εντυπωσιακά και ποσοτικά και ποιοτικά.

Όσοι λοιπόν επιμένουμε ακόμα στο στόχο του Μετώπου Ρήξης και Ανατροπής κατεχόμαστε από «μικροαστική ψυχολογία»; Ή μήπως είναι το ακριβώς αντίθετο;

Εμείς που προερχόμαστε από το ΝΑΡ πορευτήκαμε μετωπικά από την πρώτη μέρα της ύπαρξής μας. Η Λαϊκή Αντιπολίτευση, η Μαχόμενη Αριστερά, το ΜΕΡΑ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Και βεβαίως συμμετείχαμε όλα αυτά τα χρόνια σε πάρα πολλά μέτωπα του μαζικού κινήματος. Με αντιφάσεις, καθυστερήσεις, οπισθοδρομήσεις πολλές φορές, όμως κάθε φορά κάναμε κι ένα μικρό βήμα προς τα μπρος.

Μπορεί κάποιος να πει πως δεν πετύχαμε και πάρα πολλά στα 28 χρόνια της ύπαρξής μας. Και ίσως να έχει δίκιο. Όμως θα πρέπει να δει και άλλες οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής ακόμα και της κοινοβουλευτικής Αριστεράς. Οργανώσεις που ήταν παλιότερες από μας και πιο «γειωμένες» στο κίνημα. Άλλες χάθηκαν τελείως, άλλες συρρικνώθηκαν και αναπολούν περασμένα μεγαλεία και άλλες έμειναν εκεί που ήταν και πριν από 30 χρόνια, πιστοί φύλακες της ιδεολογικής τους καθαρότητας, ως κλειδαμπαρωμένη «ζώνη αγνότητας» και πάντα κάτοχοι της μιας, μοναδικής και αδιαμφισβήτητης αλήθειας!

Και τώρα τι γίνεται; Πραγματικά υπάρχει στασιμότητα και σε πολλές περιπτώσεις οπισθοδρόμηση. Και όλο και περισσότερα, ηγετικά κυρίως, στελέχη να προσπαθούν να μας πείσουν ότι γι' αυτό φταίνει κάποιος άλλοι! Φταίνει τα Μέτωπα, η πολιτική των συμμαχιών, η Κοινή Δράση κλπ.

Άλλοι πάλι ονόμασαν τον φταίχτη «οργανωτική χαλαρότητα» και προτείνουν μάλιστα οργανωτικά μέτρα. Το έργο αυτό το ζήσαμε και στο ΚΚΕ, όσο πιο δεξιά πήγαινε η ηγεσία τόσες περισσότερες διαγραφές και καθαιρέσεις έκανε. Και φυσικά δεν έλυσε τίποτα. Αντιθέτως...

Η λύση είναι ακριβώς προς την αντίθετη κατεύθυνση. Άλμα προς τα μπρος, ενδυνάμωση και υπέρβαση και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (και όχι διάλυσή της και επιστροφή στο ΜΕΡΑ και ΕΝΑΝΤΙΑ), θαρρετό άνοιγμα στους εργαζόμενους και στην κοινωνία, μιλώντας όμως τη γλώσσα τους και προτείνοντας λύσεις στα τεράστια προβλήματά τους και αγωνιστική διέξοδο από το τέλμα που τους έφερε η καπιταλιστική επέλαση.

Άνοιγμα στις οργανώσεις της κομμουνιστικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Με το πρόγραμμά μας και τις θέσεις μας. Δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτα. Με ειλικρίνεια και συντροφικότητα, ακόμα και αν εκ των προτέρων γνωρίζουμε ότι δεν συμφωνούμε. Υπάρχουν πλέον πολλοί σύντροφοι αλλά και οργανωμένα πολιτικά σχήματα που έφυγαν από το ΚΚΕ, τη ΛΑΕ ακόμα και από τον ΣΥΡΙΖΑ και μπαίνουν σε μια τέτοια συζήτηση.

Και σαφώς πρέπει να συνεχιστούν οι ειλικρινείς και όχι προσχηματικές προσπάθειες προς το ΚΚΕ και τη ΛΑΕ παρότι:

Το ΚΚΕ αφού «κάηκε στο γάλα φυσάει και στο γιαούρτι». Όλες σχεδόν οι μέχρι σήμερα συμμαχίες που έκανε στη μεταπολίτευση, ακόμα και στις αυτοδιοικητικές εκλογές, ήταν προς τα δεξιά και του στοίχισαν αποχωρήσεις μελών και στελεχών του. Γι' αυτό σήμερα, αντί να διαλέξει να συνεργαστεί με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ έστω στο μαζικό κίνημα, γυρίζει στο σεχταρισμό. Ακόμη χειρότερα, προσπαθεί να δημιουργήσει τείχη ακόμα και με απαράδεκτες μεθόδους όπως οι τελευταίες τραμπούκικες επιθέσεις στα πανεπιστήμια. Όμως, παρόλα αυτά, με δυνάμεις του ΚΚΕ έχουμε κάποιες ελάχιστες αλλά ουσιαστικές περιπτώσεις κοινής δράσης στο συνδικαλιστικό και στο λαϊκό Κίνημα.

Αυτό δείχνει ότι σε με τέτοια γενικευμένη επίθεση της άρχουσας τάξης σε όλα τα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα μπορούν και θα υπάρξουν συγκλίσεις της βάσης όσο και αν δεν το θέλουν και το πολεμούν οι ηγεσίες.

Σε ό,τι αφορά τη ΛΑΕ, όλοι μας αντιλαμβανόμαστε ότι ένα μέρος της ηγεσίας του Αριστερού Ρεύματος θέλει τη δημιουργία Μετώπου αλλά προς τα δεξιά, με την «Πλεύση Ελευθερίας», το «Μέτωπο Νίκης», το ΕΠΑΜ κλπ. Αυτό κυρίως γίνεται για την «πάση θυσία» είσοδο της ΛΑΕ στο κοινοβούλιο.

Όμως αυτό το δεξιό άνοιγμα δεν είναι προς συμφέρον του λαϊκού κινήματος και της ανατρεπτικής Αριστεράς. Ούτε της ίδιας της ΛΑΕ. Αυτό το καταλαβαίνουν πολλοί μέσα στη ΛΑΕ. Εάν υλοποιηθεί, θα φέρει εκ των πραγμάτων αποκολλήσεις και μετατοπίσεις προς τα αριστερά, που η ΛΑΕ δεν τις αντέχει.

Γι' αυτό άλλωστε και εντείνεται η επίθεση τελευταία από την Ίσκρα προς το ΝΑΡ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Αρθρογράφοι της, ακολουθώντας έναν τακτικισμό παραπλήσιο του ΚΚΕ, προσπαθούν να χτίσουν τείχη ανάμεσα στους αγωνιστές της ΛΑΕ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, για να ανακόψουν τις αντιδράσεις των μελών και οπαδών της ΛΑΕ σε αυτή τη γραμμή και ρίχνοντας ταυτόχρονα το φταίξιμο στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ με κατηγορίες ότι είναι “ανθενωτική”, “σεχταριστική”, “αρνείται το διάλογο” κλπ.

Αν πράγματι υπάρχουν στην ηγεσία του Αριστερού Ρεύματος κάποιοι που σκέφτονται και λειτουργούν έτσι, **οι δικοί μας σύντροφοι τι λόγο έχουν να τους διευκολύνουν;**

Γιατί η αλήθεια είναι πως αν η ηγεσία του Αριστερού Ρεύματος άρχισε τώρα την επίθεση εναντίον μας, κάποια στελέχη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ την άρχισαν πολύ νωρίτερα εναντίον τους και με πολύ μεγαλύτερη ένταση μάλιστα, δίνοντας το απαραίτητο πάτημα. Άρθρα ηγετικών μας στελεχών δίνουν την εντύπωση ότι κύριος εχθρός μας πλέον είναι η ΛΑΕ και ότι ο πρώτος στόχος που μπαίνει είναι η άμεση διακοπή κάθε σχέσης μαζί της.

Αν προσθέσουμε ότι αυτό δεν γίνεται πάντα με πολιτικούς όρους και διατυπώσεις αλλά με απολίτικη ορολογία όπως «ΣΥΡΙΖΑ 2» «Πιλαφ», «Λαφαζανιές» και «Λαφαζανοπαρέα» και μάλιστα όταν γράφεται όχι από απλά μέλη, τότε δεν πρόκειται απλά για κάποια «πολιτική ανωριμότητα»...

Τέλος για να τοποθετηθούμε και στο «επίδικο», όπως το θέτει ο σύντροφος Βασίλης. «Τι δείχνουν οι εμμονές στο Μέτωπο;» «Μικροαστική ψυχολογία;»

Αντιθέτως σύντροφέ μου: Οι «εμμονές» στην τακτική των μετώπων, με τα ταξικά χαρακτηριστικά που προσδίδουμε όλα αυτά τα χρόνια, δείχνει αντικαπιταλιστικό προσανατολισμό, γιατί φέρνει πιο κοντά την

αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης. Δείχνει και επαναστατική διάθεση γιατί φέρνει πιο κοντά την επαναστατική προοπτική. Αλλά δείχνει και πολιτική ωριμότητα και γνώση των συσχετισμών και της σημερινής κατάστασης του εργατικού κινήματος αλλά και της δεινής θέσης που βρίσκεται σήμερα η εργατική τάξη και ο λαός.

Αντίθετα, οι εμμονές σε μοναχικές, ηρωικές αλλά απέλπιδες πορείες, με όποια ιδεολογική καθαρότητα κι αν διανθιστούν και όσα επαναστατικά συνθήματα κι αν γαρνιριστούν, είναι μεταφυσικού περιεχομένου και δεν ανταποκρίνονται στο ελάχιστο, ούτε στην πραγματικότητα, ούτε στο δοσμένο συσχετισμό της εργατικής τάξης που είναι ο πραγματικός επαναστατικός φορέας.

Ο πολιτικός φορέας που δεν έχει ξεκάθαρη γραμμή και πολιτικές αρχές, είναι ιδεολογικά και πολιτικά αδύναμος, φοβάται και ίσως θα πρέπει να φοβάται τα μέτωπα γιατί κινδυνεύει να εξαϋλωθεί ή να απορροφηθεί από τις άλλες δυνάμεις μετώπου που διαθέτουν τα παραπάνω. Εμείς δεν έχουμε να φοβηθούμε τίποτα!

Αυτό που χρειαζόμαστε σήμερα, αυτό που χρειάζεται η εργατική τάξη και ο λαός, είναι μετωπική πολιτική με αρχές ενάντια στον αντίπαλο, χωρίς να θυσιάζεται η αυτοτέλεια των επαναστατών. Οι ιδέες μας θα κριθούν μέσα στο μέτωπο πάλης.

Στέφανος Πράσσο

Μέλος Τ.Ε Κοζάνης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ